

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ КОТЕНЦЕТО

chitanka.info

— Мило-о-о, ще изхвърлиш ли боклука на излизане?

Джеймс вече закъсняваше солидно за работа, така че изобщо не му беше до боклуци, но когато благоверната му използваше „Мило“, разтегнато на 10–15 секунди в стил „Лучано Павароти тренира за световен рекорд“, знаеше, че няма друг избор. Въздържа се от хаплив коментар, въздъхна наум и се върна, за да поеме торбата с отпадъците от ръцете на Лили. Нямахше какво да направи: в момента, в който се опиташе да каже дори и една дума, съпругата му щеше да го навре там, където слънце не огрява, с добре подбран и отработен репертоар (*„И без това се трепя по цял ден, а и трябва да вървя подир задника на майка ти, няма ли да я натикаш в някой старчески дом, че на всички ни да поолекне малко...“* и така нататък).

Когато зави зад блока — за да стигне до контейнера, трябваше да мине по съвсем различен и доста по-дълъг път от този, водещ към метрото и съответно към работата му — първото нещо, което му се наби в очи, бе котето. Господи, колко беше мърляво! Сякаш някой целенасочено го бе овъргаял в катран и перушина, след което щедро го бе полял с коктейл от развалена супа и лакочистител, а след това благодушно му бе позволил да се изкъпе в селска тоалетна тип „нужник“. Смядта се носеше на талази — имаше чувството, че очите му почват да сълзят. Дори и през сълзите обаче нямаше как да пропусне гледката на две пронизващо сини очи, които го гледаха изпитателно през сплъстените миризливи валма козина.

След като носът му попривикна малко, Джеймс предпазливо започна да се приближава към контейнера — едно, че трябваше все пак да се отърве от торбата с боклуци, а и все пак животинката бе толкова дребна и беззащитна, че дори визуално-обонятелният шок не успя да попречи на съжалението му. Обожаваше котки. Ако не бяха двете вещици — майка му и съпругата му, господ да поживи проклетията им — сигурно апартаментът му досега щеше да се е превърнал в илюстрация от „Д-р Дулитъл“ поне десет пъти.

А животинката наистина беше сладка. Очевидно под пластове мръсотия, грижливо скътано като съкровищата на Индиана Джоунс, се криеше сиамче на не повече от 5–6 месеца. Можеше да се обзаложи на едногодишна заплата. Котето го гледаше изпод вежди с онзи изпитателен поглед, който сякаш казваше „Внимавай, ако подходиш внимателно и с такт към мен, може и да ти позволя да ми станеш

приятел“, на който бяха способни само сиамците. Беше мило... но, господи, колко беше мърляво!!!

Джеймс предпазливо метна торбата със сметта в контейнера. Въпреки че бутилките, останали след миналоседмичните запои на майка му, издрънчаха твърде недискретно, котето не помръдна. Продължаваше да го наблюдава изпитателно, но нито ръмжеше, нито съскаше, а и позата му бе същата, без намек на онази извивка на гърба, която предсказва единствено и само неприятности на човека отсреща. Джеймс се окуражи (в крайна сметка една-две драскотини нямаше да съборят здрав човек като него...) и протегна ръка. Котето не се заинтересова кой знае колко. Джеймс въздъхна и, чувствайки се като последен идиот, направи лодка с ръце. *Идвам с мир, землянино — заведи ме при водача си...*

Котето не се поколеба нито за секунда, стана, протегна се и легна в ръцете му. Спокойно щеше да се събере и в едната му шепа: толкова беше дребно, че Джеймс изобщо не обърна внимание на противното усещане, сякаш е взел в ръка топка косми от канала на банята. „Милото...“, помисли си той. Думата „мило“ се замота из съзнанието му, разбутвайки някакви странни, но мъгляви спомени за някой, който май щеше да му опява, но тъй като не намери плодородна почва, в която да се зарови и да покълне, тихомълком се изниза през задния вход.

Джеймс реши, че днес не е хубав ден за работа. По дяволите, не беше отсъствал от работа през последните 15 години: ако искаха, нека го уволняваха, нека го наказваха — майната му и на шефа, и на цялата капиталистическа система. С труд успя да се качи на петия етаж, тъй като не му бе лесно да натиска бутоните на асансьора с лакът, но когато работата опря до отключване на входната врата, се предаде. Нямаше как да бръкне в джоба си, без да пусне котето, а незнайно защо се страхуваше, че то може ненадейно да си промени решението и да избяга.

Натисна копчето на звънеца — отново с лакът. Чу как жена му мърмори и половин час се опитва да открие ключовете. В края на краищата я озари прозрението, че всъщност са в ключалката, превъртя ключа, отвори вратата... и застина в ням ужас. Гледката на мърлявото животинче очевидно толкова я бе изумила, че цялата тирада, която несъмнено бе подготвила, се бе изпарила яко дим. Джеймс я избута с

рамо и се насочи директно към банята. Докато къпеше котето, чуваше как някъде отдалеч се носят възмутените крясъци на двете жени. История, стара като света — колкото и да се мразят, жените винаги се обединяват, когато трябва да наричат задника на някой мъж...

След като смени поне десет води, смрадта полека-лека започна да отстъпва на уханието на скъп шампоан (ако Лили усетеше, че е използвал нейния, скандалът щеше да придобие свръхестествени размери). Странното беше, че на външен вид промяна нямаше — котето продължи да изглежда мърляво и неугледно, сякаш мръсотията се бе вкоренила дълбоко в самата структура на косъма и отказваше да си ходи. Въпреки това обаче по-фрапиращите пластове нечистотии се оттеглиха в канала и животинката придоби по-нормален вид. Джеймс мимоходом се замисли защо от момента, в който го взе, минавайки през цялата процедура по къпането, та чак до сушенето с една от кърпите на Лили (*днес явно бе ден за самоубийства...*) котето не е издало нито един звук. Вероятно просто бе стресирано. Да, сигурно в това бе проблемът.

Когато излезе с настръхналата животинка на ръце, съпругата му и майка му го емнаха на два гласа. Защо не си на работа, какво е това отвратително създание, защо мъкнеш боклуци у дома, сигурно е пълно с бълхи и болести, кой ще го гледа, след като ти по цял ден си на работа... Двете жени действаха в пълен синхрон: когато въздухът на едната свършеше, другата веднага поемаше щафетата, без да чака нито частичка от секундата. Ако не бяха 15-те му години брачен живот и 30-те на съвместно съжителство с майка му, Джеймс щеше сериозно да се замисли за близка среща с някоя мотриса от метрото преди работа. За изминалото време обаче толкова бе тренирал слуховите си рецептори и нервите си, че единствената му реакция бе да се усмихне мило и на двете, да им обясни тихо и спокойно, че котето остава, а ако двете харпии мислят да изхвърлят някого, да имат предвид него, но да се замислят кой щеше да им плаща козметиката, фитнесите и литрите алкохол. След като изчака търпеливо втората вълна от клетви и ругатни да отmine, отново им се усмихна по най-милият възможен начин (тъй като знаеше, че това ги вбесява най-много), остави котето в своята стая и тихо затвори входната врата. Много тихо.

Както и очакваше, никой не му направи забележка за това, че е закъснял за работа. Оставащите 5–6 часа в офиса му се сториха като

години. Нямахте търпение да се прибере у дома, да изтърпи десетина минути сквернословия, да се затвори в стаята си и да се опита да си поиграе с котето. Острият му, пронизващо син поглед бе постоянно пред очите му. Силно се съмняваше, че животинката в напласеното си (или заплашително, един господ знаеше...) състояние ще е в настроение за мъркане, игра или гушкане, но човек поне трябваше да опита. В крайна сметка, не можеше през целия си живот да попада все на създания, които да го унижават, пренебрегват или мразят. Все някъде по света трябваше да има някой, който да го обича. Ако ще този някой да беше просто едно малко и неугледно коте.

Когато най-сетне работният ден свърши, Джеймс излетя от офиса като Супермен. Струваше му се, че едва докосва стълбите, а метрото сякаш летеше като онези хипербързи влакове в Япония. Докато изкачваше стъпалата до апартамента си на един дъх (нямаше търпение да чака асансьора), мислено си представяше малкото пухкаво същество на коленете си, което несъмнено също цял ден търпеливо бе чакало да бъде помилвано...

Отключи вратата и смутено пристъпи прага. Несъзнателно се бе свил, сякаш очакваше удар (в интерес на истината, с жена и майка като неговите човек никога не можеше да бъде сигурен в нищо). За негово голямо учудване обаче сред четирите стени го посрещна пълна тишина. Нямахте крясъци, нямахте псувни, телевизорът не гърмеше както обикновено и не бълваше поредната мексиканска теленовела... Не се чуваше и дрънченето на чаши и бутилки откъм стаята на майка му. Последното вече го накара да се замисли. Можеше да повярва, че двете змии са изразходвали злобата си през деня до такава степен, че не им е останал материал за ругатни. Можеше да повярва, че най-накрая здравият разум е надделял и някоя от двете най-накрая е спряла телевизора (сигурно за пръв път, откакто го бе купил). Но майка му да не се налива с промишлени количества алкохол... това не можеше да бъде. Не се бе случвало през последните 30-ина години, значи нямахте как да се случи тепърва.

Бутна предпазливо вратата на стаята, където майка му се бе загнездила преди сякаш хиляда лета („само за малко, да знаеш, докато си стъпя на краката...“). Тишина. Беше толкова тихо, че чуваше как молекулите прах се удрят една в друга и се разбягват отново в различни посоки. Опита се да запали лампата. Крушката не

светна. Е, вероятно късо съединение... или някаква друга глупост — майка му беше като магнит за произшествия.

Отвори вратата на малката стаичка, която някога бе съпружеска спалня, а от известно време насам бе превърната от жена му в място, където може да се скриеш от съпруга си, когато иска внимание, за да кудкудякаш по телефона, да ядеш пияни вишни и да смучеш джин, ако успееш да откраднеш от запасите на свекърва си. И там бе тихо. Нямаше го и тежкото дишане в стил Дарт Вейдър, което бе запазена марка на Лили след третата бутилка. Осветление също нямаше. Ако не беше бледата светлина в коридора, щеше да се успокои, че е станала авария или някой от бушоните е изгърмал. Инсталацията обаче беше наред... за разлика от почти всичко останало в апартамента.

Джеймс реши, че преди да прави каквото и да било, няма да е лошо да изпуши една цигара в кухнята. По принцип се мъчеше да ги откаже, но от време на време нервите му просто приплакваха за една-две дози никотиново успокоение. Криеше един резервен пакет в коша за пране — едно от местата, където жена му рядко, ако не и никога, не поглеждаше. Бръкна на сляпо вътре, измъкна опипом една полусмачкана цигара, щракна със запалката и влезе в кухнята, без да пали лампата — очите му вече бяха успели да посвикнат с полумрака в апартамента.

След като издиша дима от първото дръпване, дочу някакъв странен шум от ъгъла. Чак тогава си даде сметка, че това беше първият звук, който чуваше, откакто се бе прибрал.

Беше мъркане.

Напипа ключа за осветлението и го натисна. Светлината му се стори невероятно ярка, независимо от факта, че собственоръчно бе сложил от онези отвратително мъждукащи енергоспестяващи крушки, на които човек не можеше да уцели и собствения си задник. Присви очи и зачака зрението му да посвикне. Когато това стана, първото нещо, което забеляза, бе котето, седнало невъзмутимо на кухненската маса. Наистина мъркаше. Мъркаше така, че сигурно и съседите от горния етаж го чуваха. Пронизващите му сини очи все така изпитателно гледаха Джеймс, преценявайки приятел ли стои насреща или враг.

След няколко ужасяващо продължителни секунди зениците на мъничето се присвиха и налудничавият пламък, който гореше в тях

още от момента, в който се видяха до контейнера, угасна. То се изправи, протегна се и отново се излегна на масата, връщайки се към заниманието си отпреди да бъде притеснено от запалената лампа. Беше затиснало с лапа нещо и подобно на куче замислено го гложгаше — не с апетит, а по-скоро с улегналото спокойствие на човек, който върши сериозна и отговорна работа.

Съзнанието на Джеймс отказа да разпознае предмета, който дъвчеше котето. Част от мозъка му разпозна в края на котешката играчка масивния златен пръстен, който толкова често се бе срещал с лицето му по време на обучаващите плесници на мама. Останалите мозъчни клетки обаче не му обърнаха внимание. Бяха прекалено заети да ликуват. Най-накрая си бе намерил приятелче. Някой, който да го обича заради това, което е. Някой, който да му мърка, да го гледа с предани очи и да го отървава от проблемите на всекидневието.

Джеймс се отпусна на един от столовете в кухнята, ухилен до уши. Котето възприе това като покана и за секунди се намъкна в скута му. Той започна да го милва.

Котето продължи да дъвче окървавения пръст.

И мъркаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.